

Vam anar arribant cada un en diferents moments, ja que no fou fàcil ni possible coincidir en els mateixos mitjans... Fou una gran alegria poder contemplar el nou monestir dels amics budistes!

Una absència: la Lama Tsonдру estava de recés i no pogué venir. Es féu present però des d'unes paraules escrites:

“Em sap greu no estar avui físicament amb vosaltres, i més siguent aquesta una ocasió especial en que ens visiteu a la nostra nova casa.... I perquè les trobades amb vosaltres sempre m’han omplert de goig i m’han donat la sensació que la comunicació i la comunió és possible des de l’obertura i la puresa del nostre ésser... Des de la meva ermita estaré amb vosaltres amb pensament i ànima. Amb el meu amor. Tsonдру”.

Gràcies, Tsonдру, per aquestes paraules.

Una altra gran alegria fou poder tenir amb nosaltres la Yara.

Vam començar la nostra trobada dedicant una bona estona al silenci al temple del Centre. Allí el Lama Jinpa ens féu ja una introducció al que seria el tema del dia.

Era ja l'hora del dinar. Una estona que sempre ens permet compartir la nostra vida més quotidiana i viva.

Després decidir de fer la trobada en plena naturalesa, doncs l'espai que envolta el monestir és quasi paradisiac.

El tema d'aquesta trobada era dens i ric en experiència espiritual. Tots hi havíem pogut pouar quelcom que ens pertanyia i sentíem nostre. El text fou: **“Una cançó indestructible sobre el Gran Segell”**, de Jamgon Kongtrul, sobre el Mahamudra.

El text fou: **“Una cançó indestructible sobre el Gran Segell”**, de Jamgon Kongtrul, sobre el Mahamudra.

Envoltats per “la baraka” (expressió del Mumín i la Yara) que ens van transmetre no només el Lama Jinpa sinó també el monjo i les monges de la casa, i la “baraka” del lloc i de tot el que compartíem cadascú, vam entrar en el treball d'aprofundiment d'un extracte del Mahamudra. (“La palabra *baraka* es la misma palabra que usaba Jesús en arameo: *Wəbbarrejw ləman dəlā'eṭ ləjūn*. «Y dad la *būrkaṭā* a quien os persigue» (Mateo 5:44). En el universo semita, esa capacidad de sanar lo enfermo y fertilizar lo marchito se expande aún más cuando remite a la raíz trilítera: B-R-K (*berâkâ* en hebreo, *baraka* en árabe, *būrkaṭā* en arameo). No es algo exclusivo de musulmanes; su sentido puede encontrarse tanto en el A.T. como en el N.T.” Ha estat el Mumín qui ha completat el sentit d'aquesta paraula.)

Començà el Lama Jinpa amb

una sàvia introducció. Remarcà amb grans paraules el que era el més ric del text i ens anava apropant a l'experiència que cantava **“la cançó indestructible sobre el Gran Segell”**: El samsara i el nirvana són en essència una sola cosa. L'essència d'ambdós, l'essència de totes les coses i tots els éssers és la mateixa, i és ja completament pura, lliure i desperta. Però no en som conscients perquè la confonem pel que no és, com al confondre una corda enrotllada per una serp. Cal doncs que la ment reconegui la corda que sempre ha sigut, i així la confusió doni pas a la pau, a la il·luminació i a la fi del patiment. “Què va ensenyar Buda?” Que tots som buda ja! On és el camí? Dintre nostre! On el trobem? En l'essència de l'aquí i ara! Perquè el futur i el passat no existeixen.

Per tal de reconèixer aquesta nostra verdadera identitat cal abandonar l'aferrament al jo, la identitat que ens separa dels altres. La verdadera identitat és buda. Meditar és aprendre a SER, sense FER res!

En Bhakti ha citat un upanishad que diu: “Tot és perfecte en si mateix. Nirvana i Samsara van junts”. Quan algú pregunta a un Mestre: “Què he de fer?” li respon: Res. Si mires, però, el teu interior i ho veus tot bé és que ho has mirat malament. Importància del Mestre!

El P. Xavier Melloni digué amb força:

VIURE!!! Perdem tan de temps! No ens distraiguem! Les religions ens són alhora una gran solidesa on ens hi recolzem, però cal confessar que també sovint són un pes molt feixuc!

Vam anar dient cadascun allò que ens sortia de dins: Pràctica i entrega. Un Mestre verifica el bon camí i ens allibera de la inseguretats. Som uns nens.

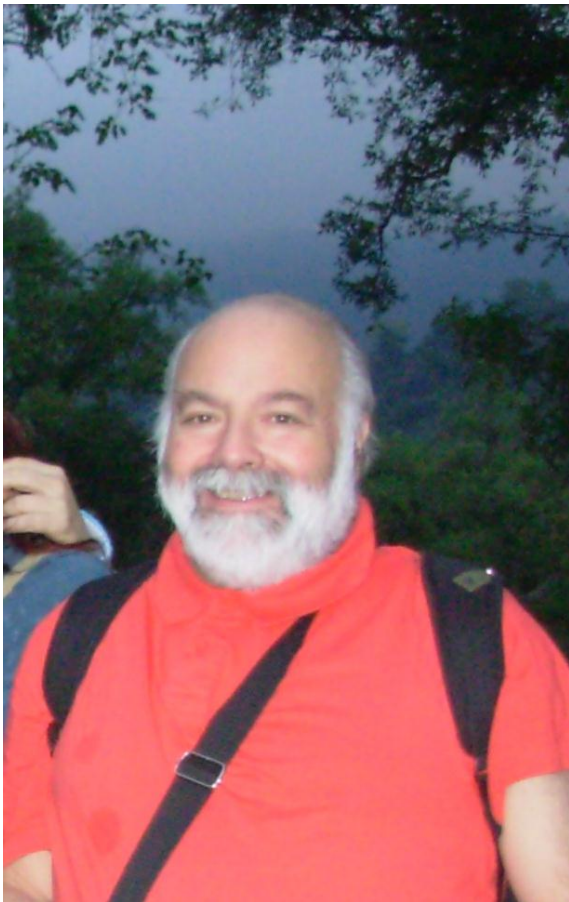
Reflexió que compartí el Ramon: És tasca de les religions indicar la profunditat del que és real i base de tot alliberament. No et distreguis ni un instant en la confusió del què fas. La vida monàstica és ser per a Déu solament, no per als homes. En tant, però, que està ordenada a Déu esdevé útil als homes. Si el teu esperit reposa en les dolçors i les comoditats de la vida, ets infidel a la teva vocació. Cal estar prest a esquivar-les sense que el més petit torbament neixi en el teu esperit. Silenci i despullament total. “Només en l'Absolut reposa la meua ànima...” (del salm 61).

Acceptar de viure en la teva gruta interior, allà on habiten la teva agitació i el teu sofriment, tota la vida que et resta, sense prendre cap cura ni un interès especial per a tu mateix, sense prodigar-te distintius d'estima o d'honor. Integrant el passat, desempallegat de frustracions, guanys i pèrdues són acollits i acceptats amb equanimitat i hom s'ha perdonat a si mateix d'haver errat. El monjo no té res per a parlar, és *inexpressable, l'experiència d'un mut*. Viu immers en la totalitat de l'instant present. Només la Ciència de l'Absolut pot ser escoltada i maldestrament expressada. Tan sols ella és interessant, útil i bona. I aquesta poc es transmet per paraules d'home. La transmissió del pensament per la paraula només és necessària quan existeix la dualitat. Per aquell qui "se sent" viure en els altres i que ha realitzat la unitat ¿quina necessitat deu tenir d'haver de parlar?

En silenci, tu m'ensenyes el silenci
Oh ermita de la Santa Creu!
Tu que mai no deixes el teu silenci.
(Sobre un vers de Ramana Mahharshi)

La Griselda se sentia molt lluny d'aquestes comunicacions tant profundes, no obstant digué: "Aquest text m'ha afirmat en la meva experiència personal d'un Déu Encarnat i alhora Transcendent; aquest text, m'ha apropat d'una manera nova "a l'essència de la realitat, l'absolut, a entendre les coses tal com són... aquí i ara". Però va demanar de poder expressar, més explícitament la seva experiència personal des d'aquest rerefons. "Jo visc sentint-me arrelada en l'Encarnació com a cim de la revelació divina, immanent i transcendent alhora. El Rostre del Crist Jesús és per a mi

el rostre que desitjo portar clavat al cor; és per a mi el cim de la revelació del "Deus semper maior" revelant-se'm a la meva mesura humana, capaç de conèixer i d'estimar. D'altra manera el diàleg d'amor seria per a mi molt difícil. L'amor és sempre relacional, necessita "encarnar-se" i dir-se. Tant l'amor diví com l'amor humà demana AFECTE i PRAXI. Estimar humanament els germans i germanes, no esgota l'amor a Déu, però l'exigeix. El meu anhel d'infinít que cerca tant en les altures com en les profunditats l'encontre amb l'Absolut, el Transcendent, és el que forja el meu cor."

El sol ja era a la posta. Semblava que ja ens demanava de cloure també nosaltres la trobada tan profunda i càlida en diàleg fratern i.... El Lama Jinpa va encara voler mostrar-nos la part ben important del seu monestir: La llar de la comunitat.

Propera trobada: Dia 21 de febrer. A Montserrat. Tema: "El libro de los signos" que ens han enviat per començar a llegir del Mumín i la Yara.